

RAZGOVOR SA SIRIJSKIM UMJETNIKOM ELIASOM AYOUBOM POVODOM GOSTOVANJA U DUBROVNIKU

Nisam mogao ni zamisliti da će me Dubrovnik podsjećati na Damask

Razgovarao: Bruno Lucić
 Foto: Željko Tutnjević, Tonči Plazibat/HANZA MEDIA

Rođen u Damasku, živi u Moskvi, a izlaže u Dubrovniku – to je u najkraćim crticama opisuje put sirijskog slikara Elias Ayoub. Mladi umjetnik je 1. veljače u Galeriji Dulčić Masle Pulitika otvorio izložbu pod nazivom „Ljubav u Damasku“.

Stvaranje u Rusiji

> Kako je došlo do gostovanja Vaše izložbe u Dubrovniku?

Trenutačno živim u Moskvi gdje sam upoznao gospodina Vinicija Lupisa. Postali smo prijatelji, obećao mi je da ćemo napraviti izložbu i realiziraju je jer je bio u kontaktu s ravnateljem Umjetničke galerije u Dubrovniku. Ispočetak smo imali poteškoće zbog moje vize i zbog prebacivanja mojih slika, ali uspjeli smo. Stvarno sam zahvalan gospodinu Lupisu za pomoć.

> Naslov Vaše izložbe u Dubrovniku je „Ljubav u Damasku“. Umjetnici koji se nađu u ratu obično svijetu žele prenijeti istinu. Vaš „instrument“ je ljubav?

Što se tiče naslova „Ljubav in Damasku“, dvije moje slike iz 2016. godine su možda dvije najmilijubivije slike u ovoj seriji. Izabrali smo naslov „Ljubav u Damasku“ jer u Damasku stvarno ima ljubavi. Slikar kroz sebe može izraziti sve, on stvara refleksiju u svojoj duši. Kao što znate, u naše doba nema previše lijepih stvari, puno je razarajućih osjećaja. Pokušao sam da kroz samoga sebe izrazim nešto. Znam što se događa u Siriji i nisam mogao

● Znam što se događa u Siriji i nisam mogao pobjeći od rata kao teme, ali sam pokušao pronaći ljubav u svakom detalju svoje slike, u svakom detalju svog života. Jer, svi se trebamo nadati miru

OTVORENJE IZLOŽBE U GALERIJU DULČIĆ MASLE PULITIKA

Na otvorenju izložbe u Galeriji Dulčić Masle Pulitika predstavljen je postav koji sadržava umjetnikovo stvaralaštvo u posljednje dvije godine, a riječ je o figurativnom slikarstvu koje se na trenutke odmiče prema apstrahiranju. Ayoub tematizira sadašnju situaciju rata na području njegove domovine. Kustosi izložbe su Vesna Delić Gozde te Vinicije B. Lupis. Govoreći o izložbi i autoru, Lupis je kazao kako mu je želja bila ponovno spojiti Dubrovnik i Siriju, dvije kulture čije veze sežu daleko u povijest. On se zahvalio i bivšem ministru Zlatku Hasanbegoviću koji je za mandata pomogao u realizaciji izložbe i koji je bio na otvorenju.

- Ljubav u Damasku u dvije inačice, okosnica su ovog likovnog ciklusa. Vanvremenska ljubav, koja ima autobiografski značaj, jer je mladi umjetnik pred par mjeseci zapečatio svoju ljubav – ženidbom u jednoj armenskoj apostolskoj crkvi u Damasku, potvrda su pobjede života nad smrću. Isto onako kako je Picasso bio opsjednut tradicionalnim slikarstvom, možemo reći da slikar Ayoub želi reinterpretacijom remek-djela povijesti slikarstva potvrditi važnost ovog trenutka, zapisao je Lupis u katalogu izložbe.

Delić Gozde je izrazila nadu da će u Siriji, gdje trenutno vladaju bogovi rata, zavladati i oni drugi bogovi. - Likovno stvaranje Elias Ayouba ponajprije je u službi figuracije kao kod njegova izravnoga stilskog prethodnika Marca Chagalla. Ayoubov kolorizam užarenog pigmenta stvara duhovno ozračje i u svjetovnoj motivici. Sirijski slikar sa prebivalištem u Rusiji nosi živo sjećanje svoje prošlosti. Slikarstvo ovoga rođenoga Damašćanina pokazuje množinu naslijeđa protkanog legendama i religijskom ikonografijom, kojom su bajkovitost i snolikost sastavni dijelovi. piše Delić Gozde. Izložba ostaje otvorena do nedjelje, 5. ožujka 2017. godine.

pobjeći od rata kao teme, ali sam pokušao pronaći ljubav u svakom detalju svoje slike i detalju života. Jer, svi se trebamo nadati miru.

> Što Vas kao umjetnika trenutno zaokuplja?

Ovog ljeta sam se preselio iz grada Kurska u Moskvu. Živim već četiri mjeseca u Moskvi, ali

Elias Ayoub rođen je 1986. u Damasku

sam u Kursku imao veliku radionicu. U Moskvi je nemam. Dok sam boravio u Kursku, radio sam s uljanim bojama i sva ulja na platnu koja ćete vidjeti na izložbi u Dubrovniku su nastali u Kursku. Sada imam mali prostor za slikanje, mali atelije, ali veliku strast za izražavanjem. Zbog malog prostora sam kao rješenje počeo sam stvarati manja djela na papiru. Već sam u Kursku znao kako neću imati veliki atelije u Moskvi pa sam se pripremio. Slikao sam na papiru i sada koristim akvarel ili akril na papiru. Kombiniram i razne medijske kolaže i koristim sve što mi pomaže da se izrazim. Tako sam započeo novi smjer u izražavanju: prije sam bio okrenut simbolizmu, a sada sam postao apstraktni slikar. To je za mene nov i zanimljiv način razmišljanja. Sada se nađem u posebnom svijetu, kao da ležim na nekom drugom nebu daleko od svega.

> Na privremenom ste boravku u Moskvi. Znači li to da ste morali napustiti Siriju ili?

U 2014. sam napustio Damask kako bi pošao u Rusiju preko Sveučilišta i to je bila moja odluka. Predavao sam na Sveučilište za likovnu umjetnost u Damasku gdje sam završio kao prvostupnik. Odlučio sam poći izvan Sirije kako bi se doškolovao. Vratit ću se u Siriju jer sam i dalje povezan s Damaskom. Moji roditelji žive tamo, moji prijatelji također, moj život općenito je u Damasku.

Umjetnost i dalje živi u Siriji

> Kako se u ovim vremenima snalaze Vaše kolege, drugi sirijski umjetnici? Imaju li uopće mogućnosti za kreativno izražavanje?

Što se tiče umjetnosti u Siriji: ona nam nije strana, nastavlja se, puno je umjetnika koji stvaraju u Siriji. U ovom trenutku sudjelujem na dvije izložbe u Siriji: prva je već otvorena u jednoj poznatoj sirijskoj galeriji, a druga je otvorena u Centru za vizualne umjetnosti u središtu Damaska. Otprilike 30 slikara i skulptora sudjeluje na toj izložbi. Moji kolege umjetnici u Siriji rade na različite načine i koriste različite načine izražavanja. Neki se bave ekspresionizmom, neki impresionizmom... Svi umjetnici mogu izraziti neku refleksiju ili metaforu na temu rata. Neka moja djela imaju i religioznu tematiku, a neka šalju poruku o tome kako je loše voditi rat.

> Posljednjih mjeseci uz Siriju se vežu riječ „rat“ i „izbjeglice“. Jeste li se Vi kao umjetnik našli na tu jednu vrstu „stigmatizacije“ ili „osude“?

Nema slikara koji nije imao problema u svom životu. Poznato je da vas kao umjetnika, grozne stvari potiču za dobro izražavanje. Mislim da je za mene sada teško pronaći mjesto ili resurse u gradu kao što je Moskva. Pokušao sam, i mislim da je izložba u Dubrovniku velika na-

grada za mene i za moj životni izazov.

> Kako doživljavate Hrvatsku i Dubrovnik? Koliko ste upoznati s hrvatskom kulturom i umjetnošću?

Nisam mogao ni zamisliti da na ovom svijetu postoji neki drugi grad koji me potpuno može podsjetiti na Damask i Libanon. Ljudi su ovdje jako dragi, bliski, svugdje sam bio dobrodošao s osmijehom. To je možda taj mentalitet na Mediteranu. Ljudi su možda posebniji. Primijetio sam Dubrovčani jako vole Dubrovnik. Bio sam u drugom zemljama, ali i ne želim davati usporedbe. Kada sam tek stigao u Dubrovnik i kada sam pošao do staroga Grada osjećao sam da bi s ljudima mogao govoriti na arapski jer se zaista osjećam kao doma. Sve izgleda kao Sirija, kao Beirut, kao Libanon. Sirija i Libanon su moje domovine, ali i ovdje se stvarno osjećam kao doma. Imao sam vremena za obilazak. Grad je bogat poviješću. U Damasku se povijest može osjetiti, ista je stvar i ovdje. Gledam kako ljudi vole jedni druge – to je kultura, to ja shvaćam kulturom. Vidio sam puno galerija u Gradu i naišao sam na mnogo ljubavnosti. Nisam imao prilike vidjeti sve, ali sam vidio puno toga uz pomoć gospodina Lupisa i još nekoliko ljudi koje sam ovdje upoznao. Mislim kako je Dubrovnik veliki grad kulture.

